

**ХРИСТО ФОТЕВ
И НИКАКВО СПАСЕНИЕ ВЪВ
ДУМИТЕ!...**

chitanka.info

И никакво спасение във думите!

*Унищожни ти помежду ни въздуха
и любовта ни се превърна в статуя.
Ти обезсмисли всичките си жестове,
обезплоди им ритъма. В насилие
превърна красотата им...*

Обсеби ме

*и ме изгуби с някакво неистово,
жестоко вдъхновение... О, Господи!
Ний бяхме под закрилата на всички
дървета, булеварди и крайбрежия.
Удостоени бяхме със прекрасната
закрила на сезоните — живеехме
със часовете като със приятели.
Сега са тъй враждебни часовете ни.
И думите — безсмислени са думите!
Внезапното печално изумление
в очите ти (ах, как скърбя за себе си)
ме предизвиква и отрича целия...
Тъй чужда си и тъй ненужно хубава,
ти — удвоената ми самота,
но време е:*

— Върви си и не се завръщай никога!

*Спаси ме ти и отнеси със себе си
лицето си на оскърбена — тъмната
енергия на яростно отчаяна...*

*Не ме убивай с гипсово-студеното
подобие на любовта си...*

Моля те,

*не се завръщай! Остави ми думите —
лицата им извърнати и гарата!*

*И името си — легнало на релсите,
на релсите за София... На дъното
на моето мълчание...*

Завинаги!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.